

under kan anføres under varekode 9889.99.00. Lad os se på et eksempel: En virksomhed modtager følgende sending med seks varepartier KN-varekode 8414.51.90. . . « osv.

Det er altså bare for et lillebitte vareparti, og så skal man igennem dette her! Jeg kan sige med sikkerhed, at jeg vil ikke være i stand til at forstå det. Jeg vil ikke have en chance. Jeg er simpelt hen ikke begavet nok til det. Men det skal de altså på alle de virksomheder, hvor der ikke er råd til at ansætte mennesker til hjælp. De skal igennem det.

Jeg indrømmer, at vi har været temmelig meget enige med regeringen om dette område. Men der er altså ét område, hvor jeg må klandre regeringen, og det bliver jo så erhvervsministeren, for noget, den har lavet på området, nemlig indførelsen af CO₂-afgifterne. Jeg vil godt sige til erhvervsministeren, at dér holder vores enighed altså op, og vi har da heller ikke stemt for dem.

Noget mere kompliceret og uforståeligt end de problemer, virksomhederne står over for i forbindelse med CO₂-afgifterne og grønne afgifter, findes ikke. Virksomhederne skriver til os, de ringer til os – det kender vi sikkert alle sammen – og beder os om hjælp, for de kan simpelt hen ikke finde ud af det. Og her tør jeg roligt sige, at jeg ikke synes, regeringen lever helt op til de målsætninger, der står i rapporterne.

I rapporten nævnes også de hyppige ændringer i love og regler som en af årsagerne til de problemer, de selvstændige har. De har svært ved at forstå henvendelserne fra det offentlige. Det er rigtigt, men også her er det jo til syvende og sidst et kommunikationsproblem. I rapporten nævner regeringen hovedområder, der medfører administrative opgaver, og man nævner eksempler på administrative opgaver i selskaberne, herunder ved stiftelse, løbende opgaver, opgaver på skatte- og afgiftsområder og opgaver, der vedrører indberetning til Danmarks Statistik. Der er masser af eksempler. Og man kan med de forslag, som regeringens rapport også stiller, spørge sig selv – som også hr. Hovmand gjorde – hvorfor man ikke har løst det noget før. Man skriver selv, at de kan afskaffes. Vi vil gerne være med til det. Jeg spørger: Hvorfor har man ikke gjort det noget før?

Til sidst vil jeg gerne koncentrere mig om den analyse fra Dansk Handel & Service, der er kommet i dag, hvor man har analyseret sig frem til, at 82 pct. af virksomhederne mener, at de

byrder, som de offentlige myndigheder lægger på virksomhederne, enten er meget belastende eller noget belastende. 57 pct. mener, at byrderne er steget inden for de sidste år, og 66 pct. mener, at vejledningerne og skemaerne fra det offentlige er svære og endda meget svære at læse og forstå. Signalerne er altså klare nok.

I Det Konservative Folkeparti vil vi meget gerne være med til at løse det – også her og nu. Vi er glade for, at dagsordenen siger, at det er noget, der skal ske i en fart, for det er rigtigt, som det også er sagt: Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at virksomhederne ikke forstår det sprog, det officielle Danmark taler.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg sagde på et tidspunkt i min tale i dag, at de regler, vi laver, skal være enkle og forståelige. Og så spørger hr. Flemming Hansen: Er de det? Jeg tror ikke engang, det blev stillet som et spørgsmål, men som en konstatering af, at det er de ikke i forbindelse med CO₂-afgiften. Så må jeg sige til hr. Flemming Hansen: Det er fuldstændig korrekt. Det er de ikke. Vi lever ikke op til kravet om, at de skal være enkle og forståelige. Det er blevet et kompliceret lovsæt; det kunne vi nu hurtigt være blevet enige om nede i sidegangen. Så det, der bringer mig herop, er, at man skal betænke – nu kan man diskutere, om man overhovedet skal have sådan en afgift eller ej, men det er ikke temaet i dag, og vi har skændtes om det så tit – hvad det er, der gør, at det bliver så fantastisk kompliceret.

To hensyn i hvert fald. Det ene var, at vi ønskede en differentieret afgift for ikke at gå ud og lukke industrier, lukke Stålvalseværket, lukke Aalborg Portland, lukke nogle af de store virksomheder, som forbruger meget energi. Det var umuligt at forestille sig, at man skulle ende med et resultat, der hed: Alle virksomheder skulle betale det samme i afgift for en eller anden mængde energi, uanset om de nu brugte den til at lyse tre pærer op på et kontor, eller de brugte den som f.eks. Stålvalseværket. Det var den ene komplicerende faktor. Og det var et klart ønske fra erhvervslivet, at der i hvert fald blev taget det hensyn.

Det andet hensyn – det har jeg også selv været med til at fremme i den sag, det må jeg tage på mig, men igen som et ønske fra erhvervslivet – er spørgsmålet om aftaler. Vi fik åbnet op for, at virksomheder på baggrund af nogle bestemte kriterier kunne indgå aftaler med det offentlige og altså ikke bare betale en regning.